

рота; тамъ бѣ и командующия 5-а др. — капитанъ Т., когото коршумитѣ, види се, бѣхъ много наплашили, тъй щото постоянно си гърчеше тѣлото и го повръщаше ту на една ту надруга страна и боеше се да си подаде очитѣ надъ насипа. Въ това врѣме дойде командующия полка — капитанъ Кисовъ — постоя нѣколко врѣме правъ, погледна и, безъ да каже нѣщо, пойде къмъ резервата; обърнахъ се и го попитахъ:

— „Господинъ капитанъ, ще заповѣдате ли да продължимъ настѣпление?“

— „Продължавайте!“ каза той и си отиде.

Слѣдъ малко чу се полковата музика че свири „Шуми марица“. Съ този маршъ командующия полка, види се, искалъ да вдѣхне куражъ на войвицитѣ, но понеже по-големия съставъ бѣхъ запасни, които, твърдѣ естествено, бѣхъ забравили сигналитѣ, тъй щото марша го взеха за сигналъ „атака!“ и съ викътъ „урра!“, който изведнѣжъ се разнесе по цѣлата боева линия, хвърлихъ се бѣгомъ къмъ неприятеля, който бѣ повече отъ 800 крачки далечъ! Да се спрѣ туй преждеврѣменно хвърлене въ атака, нѣмаше се физическа възможность; това бѣ ураганъ, който увеличаше всичко съ себѣ и може да се спрѣ само отъ сила равна съ неговата. Въ самата тази прибързана атака видѣхъ кап. Т., закрилъ се задъ една круша, която незакриваше цѣлото му тѣло, вслѣдствие на което единъ коршумъ бѣ пронизалъ лѣвия му пагонъ и шинеля, безъ да бѣ нараненъ. Подъ Сливница азъ незнамъ какъ той се е билъ, може би добръ, защото неговата частъ бѣ отлична, па и тукъ безстрашно дѣйствуваше, но той ми се видѣ страшливъ.